



NS naujienų biuletenis

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1126

13.10.2024 (135)

Adolfas Hitleris: Mylimas fiureris

3 dalis

Adolfas Hitleris: Asmeninio pasiaukojimo lyderis

Michael Storm

Nacionalsocializmą, kaip ir kiekvieną revoliucinį judėjimą, skatina *asmeninės aukos*. Mūsų judėjimas yra unikalus tuo, kad mūsų lyderis ne tik davė asmeninio pasiaukojimo pavyzdį per kovą dėl valdžios, bet ir visą savo gyvenimą.

Būdamas dar visai jaunas Hitleris perrašė savo našlaičio pensiją jaunesniajai seseriai Paulai, o tada pats ėmėsi išgyventi priešiškaime pasaulyje, kur kasdienę duoną teko sunkiai išsikovoti. Šis ankstyvas pavyzdys, kai kitų poreikius iškeldavo aukščiau savęs, buvo nuolatinis jo gyvenime.

Per Pirmąjį pasaulinį karą Hitleris patyrė visus paprastų kareivių sunkumus. Jo pulkas fronte išsitemė baltu krauju. Mažėjant jo pajėgoms, kiekvienas vyras buvo raginamas padaryti daugiau. Nė vienas žmogus nepadarė daugiau nei Hitleris. Jis nuolat savanoriškai ėjo papildomas pareigas, ėmėsi pavojingiausių užduočių ir

dešimtis kartų vos išvengė mirties. Atrodė, tarsi vien savo valia jis galėtų atnešti Vokietijai pergalę. Kai ateidavo laikas jam išeiti į užtarnautą poilsį ar atostogas, jis atsisakydavo ir vietoj to duodavo jas vedusiam vyrui, kad galėtų praleisti laiką namie su šeima.

Po smūgio į nugarą ir žeminančio Vokietijos pralaimėjimo A. Hitleris prisiekė likusį gyvenimą skirti tam, kad Vokietija taptų didi ir būtų panaikinta bloga Versalio sutartis. Šiais kovos metais jis patyrė dar didesnę nepriteklių nei jaunystėje.

Jo asmeninis garderobas buvo toks skurdus, kad vienas partijos narys turėjo padovanoti kostiumą, kad fiureris galėtų susitikti su stambiais pramonininkais. Jis ne tik gyveno kukliai, kad kiekvienas ženklas galėtų eiti į kovą, bet ir turėjo atsisakyti savo svajonės kada nors tapti (ar bent jau tuo metu taip manė) menininku ar architektu.

Materialinė nauda nebuvo vienintelė auka, kurios partija reikalavo iš savo lyderio. Hitleris dažnai apgailestavo, kad negali džiaugtis savo šeimos židiniu ir glėbiu, nes negali vesti, kadangi yra vedęs visą Vokietiją. Dar blogiau, jis žinojo, kad niekada negalės patirti tėvystės džiaugsmo, nes tai būtų nesąžininga jo vaikų atžvilgiu, t. y. našta sekti jo pėdomis jiems būtų per didelė.

Kai karas užklupo Vokietiją, fiureris turėjo atsisakyti svajonės atstatyti savo miestus. Tada jis apsivilko uniformą ir atsisakė ją nusivilkti, kol bus pasiekta pergalė. Jis dirbo ištisą parą, visada turėdamas vis daugiau ir daugiau darbo. Jo būstinė, "vilko glėbys" Rastenburge, buvo įsispraudusi į pelkėtą mišką, kuriame vasarą buvo per karšta, o žiemą - per šalta. Jo darbuotojai laikė tai beprasmiška užduotimi ir negalėjo sulaukti, kol bus perkelti į Paryžių ar Berlyną, palikdami fiurerį dirbti Vokietijai be pramogų, ryškių šviesų ir saldžių pergalės vaisių.

1945 m. pavasarį fiurerio bunkeryje Hitleris kelioms minutėms atitrūkdavo nuo karinių konferencijų, kad pasigrožėtų didingų nacionalsocialistinių miestų, kuriuos svajojo pastatyti po karo, maketais, nors puikiai žinojo, kad jie niekada nebus pastatyti.

Kai ant miesto pradėjo kristi sovietų sviediniai, jis "Waffen SS" generolui Leonui Degreliui pasakė, kad jei turėtų sūnų, norėtų, jog jis būtų toks kaip Degrelis, bet Degrelis kartu su pulkininku Hansu Ulrichu Rudeliu turi išsaugoti savo ir pulkininko gyvybę, kad jie savo didvyriškumu įkvėptų būsimą vokiečių jaunimą. Fiureris pasakė, kad jis pasiaukoja dėl Vokietijos ir nepabėgs, bet kovos su priešu

iki galo, o paskui atims iš kapitalistų ir bolševikų jų žydišką malonumą ne tik teisti jį, bet ir nukankinti jo kūną, todėl jis kovojo tol, kol "Untermenschen" buvo vos už kelių metrų, o paskui išskrido į Valhalą.

Adolfas Hitleris buvo žmogus, kuris paaukojo save, visą savo gyvenimą dėl savo tautos. Didžioji dorybė yra neatsiejama nacionalsocializmo savybė, t. y. individo pasiaukojimas dėl didesnio gėrio. Štai kodėl vienas nacionalsocialistas yra vertas šimto demokratų ar respublikonų. Dėl to mes tokie stiprūs ir mūsų taip bijoma.

Būdamas jaunas būrėjas, 48 valandas per savaitę dirbau vietinėje gamykloje, visą savo atlyginimą aukojau partijai, valiau būstinę, dirbau prie stalo, rinkdavau parašus ant peticijų, ruošdavau maistą, duodavau interviu televizijai ir kartkartėmis linksmai leisdavau laiką gatvės mūšiuose su žemgrobiais. Daugumą "sąžiningų" nacionalsocialistų buvo sunku surasti, kai reikėjo dirbti ar paaukoti tikrų pinigų. Nenuostabu, kad visus juos iš judėjimo išnaikino ne grasinimai mirtimi ar bombos, o įsitikinimų nacionalsocializmu stoka. Jie norėjo "vakarėliuoti" ir skinti šlovę iš kitų bendražygių vertų aukų. Šie tranai greitai palikdavo partiją, ir kiekvieną kartą, kai jie tai padarydavo, mes tapdavome stipresni.

Palyginti su mūsų fiurerio aukomis, mano pinigai, prakaitas ir kraujas yra menka auka. Tačiau mūsų judėjimas šiandien pilnas bendražygių, kurių pasiaukojimas daro juos didvyriais: tikrų nacionalsocialistų, tokių kaip Reinhardas Sonntagas, kuris vos prieš kelerius metus paaukojo savo gyvybę, Gottfriedas Kuesselis, kuris jau daugiau nei dvejus metus sėdi kalėjime (ir kuriam gresia dar aštuoneri metai kalėjimo), taip pat daug, daug kitų, kurių dėl saugumo sumetimų negalime įvardyti, bet be kurių šiandien jūs nelaikytumėte rankose šio laikraščio ir neskaitytumėte šio straipsnio.

Mes, nacionalsocialistai, vertiname vyrą ar moterį tik pagal vieną stiprybės kriterijų - kiek jie *aukojasi* dėl pergalės. Tai, kokie jie protingi (ar mano esą protingi), kokie turtingi, kokie geri kovotojai, kaip jie teigia, ar kiek alaus gali suvartoti, nieko nereiškia... tik tai, *kiek žmogus atiduoda savęs!*

Kiekvienas iš mūsų - įskaitant ir *jus, ir mane* - turime užduoti sau šį svarbų klausimą!

Heil Hitler!

Pradžia

Šis pasakojimas apie paskutinę fiurerio kovą Pirmajame pasauliniame kare pasirodė 1934 m. kovo mėnesio "*Der Schulungsbrief*" numeryje. Jį parašė Kurtas Jeserichas, jis paremtas informacija, gauta iš Hitlerio karo bendrašygio Ignato Vestenkirchnerio, kuris 1930-aisiais grįžo į Vokietiją iš Amerikos.

Didžioji mirtis dejuoja visoje Flandrijoje. Šarvuota mirtis yra visur. Tomo žemė dreba per 1918 m. gynybinį mūšį. Ugnis ritasi per apkasų duobes ir tranšėjas. Anglų kariai nesėkmingai puola Moche aukštumas, esančias netoli Comineso. Amerikiečių puolamieji daliniai žlunga prieš saujelę lauko pilkumo mūšio valios kišenių. Tankų kolonos mirtinai atsitrenkia į vokiečių didvyriškumo uolą.

Tarp kulkosvaidžių ugnies gausmo pasigirsta haubicų, artilerijos, minų ir nardančių lėktuvų šūvių. Kraujas tręšia žemę, kuri kvepia šautuvų milteliais ir kurioje žuvusieji neranda ramybės net ir po mirties. Iš kalnų aukų likimas suformuoja didvyriškumo ir siaubingos agonijos paminklą beveik beviltiškam žmogiškumui.

Pasaulis prisiekė neapykantą. Naikinimas, griovimas, jis šaukia iš karštų patrankų vamzdžių.

Taip pat ir priekyje!

Išblaškyti tranšėjose ir duobėse guli pulko didvyriai su savo kulkosvaidžiais ir šautuvais, prispausti prie suskeldėjusios žemės griovių; kraujuojantys, bet vis dar kovojantys, keikiantys, bet nesitraukiantys!

1918 m. spalio 19 d. vakaras užklumpa mirtinai sužeistą Flandrijos kraštovaizdį. Tačiau mirtis vis dar nemiega. Ji vis dar žybsi, geltonai raudona ir siautulinga, materialaus mūšio siautulinga ugnimi. Kariai išsekę, šlapi ir aplipę purvu, pavargę ir alkani. Pavieniai vyrai keliasi iš griovių ir skubiai klampoja nuo skylės prie skylės į užnugarį: maisto nešėjai! Priešas padvigubina ugnį.

Trys muškietininkai, pulko štabo bėgikai, lenktyniauja su mirtimi. Kažkur gale yra apleistas artilerijos bunkeris. Būtent ten turėtų stovėti lauko virtuvė. Jie žengia pirmyn, šuolis po šuolio, per švino krušą.

Tarp fronto linijų švyti šiurpios spalvotų raketų šviesos. Galiausiai jie randa artilerijos sviedinių ir tuščių dėžių. Lauko virtuvė buvo pasiekta. Trys muškietininkai su palengvėjimu atsikvepia.

Tačiau prieš baterijos vėl siautėja. Smūgis po smūgio, drebančios blykstės išrausia žemės fontanus. Mediena ir plieno gabalai kyla kartu su purvu ir krinta ant bunkerio stogo. Bėga ketvirtis valandos po ketvirčio valandos. Neįmanoma grįžti į frontą. Kareiviai būriuojasi ir laukia bunkeryje. O į dešinę ir į kairę, priešais ir už jų plieno vonioje siautėja baisiausios naikinimo technikos poveikis. Trys bavarų muškietininkai patrankų pabūklų savivalės įkalinti žemės duobėje; jų gyvybė nebeprisilaiko nuo didvyriško poelgio ir jų pačių valios, veikia tiesiog nuo beprasmiško atsitiktinumo ir nežinomų artileristų, už vokiečių patrankų besistengiančių sutriuškinti anglų priešininkus, pareigingumo.

Tokios valandos Didžiojo karo fronte reikalauja tikrų vyrų. Ir jei ne vienas kareivis sėdėjo, kai siaubas ir neviltis kvėpavo jam į nugarą, tai čia, pusiau užkastame bunkeryje netoli Moche, Flandrijoje, šią 1918 m. spalio 19-osios naktį sėdėjo vienas, kuris buvo suvaldęs šią neviltį, kapralas, bėgikas, broileris, geras draugas. Jis įveikė savyje tai, kas dažnai gąsdino kitus. Jau ketverius metus jis stovėjo fronte. Čia, Flandrijoje, jis kadaise patyrė savo ugnies krikštą. Nuo to laiko jis išgyveno sunkumus ir mirtį savo didvyriškumo savanoriškumo dvasia. Bajerrivaldas, Vitezė, La Basse, Fromeliai, Somma, Bapaume, Soissons, LaFontaine - tai didieji mūšiai, kuriuos jis patyrė. Kai visi buvo beviltiški, jis išliko tvirtas; kai kiti keikė, jis tylėjo. Kai jie krito iš nuovargio, jis atliko savo pareigą. Taip, jis atliko ne tik savo pareigą: dažnai užstodavo bendražygį ir pats rizikuodavo mirtimi mūšio pragare. Pulko bėgliai žinojo apie jo iniciatyvą - pirmyn, pirmyn, - kai reikėdavo per užkardas perduoti įsakymus į frontą. Kai jis ruošdavosi išsokti iš priedangos, apsuptas naikinimo įniršio, jo balsas skambėdavo tvirtai: "Dabar pirmyn!" Atrodė, kad jis neturi jokių nervų, o kai kiti prarasdavo drąsą, jis pažvelgdavo į juos savo didelėmis, aiškiomis akimis, ir jie vėl tapdavo ramūs ir kovodavo toliau.

Kai jis praleisdavo su jais tas retas, ramias valandas už fronto, entuziastingai kalbėdavo apie savo meilę tėvynei! Jis kalbėjo apie pergalės tikrumą ir apie likimą, kurį Vokietija vieną dieną turės, nes už jos slėpė likimas, kurio jai kitaip nereikėjo.

Jie jo nesuprato, purtė galvas, kai jis taip kalbėjo. Vis dėlto jo žodžiuose jie pajuto kažką didingo. Tai jiems kėlė baimę ir bejėgiškumą, dėl to jie juokėsi.

"Vieną dieną, daug vėliau, tu mane suprasi!" - paprastai sakydavo jis. Dažnai šiuos pokalbius užbaigdavo pavojaus signalas, įsakymas dėl naujos misijos. Tada jis vėl stovėdavo savo poste, kapralas, bėglys.

Dabar jie visi trys sėdėjo čia, sugriautame bunkeryje. Bėgo valanda po valandos.

Tada staiga, staiga, ilgai lauktas, į bunkerį įsirėžė sprogusio sviedinio blyksnis. Sprogimas parbloškė vyrus ant žemės, paralyžiuodamas juos iš siaubo, ir išvartė žemę. Tai buvo tiesioginis smūgis į įėjimą į bunkerį. Viskas įvyko per sekundės dalį.

Tada nematomu debesiu pasipylė velniškas karo siaubas mūsų civilizuotoje epochoje - dujos!

Kol fronto linijoje prasideda dar viena ataka, čia esančiame bunkeryje vyrai kovoja su mirtį ėdančia mirtimi, kuri graužia plaučius ir akis. Fronte puolimas įsisiautėja. Bunkeryje tęsiasi nesibaigianti naktis...

Rytmečio sutemose į persirengimo kabinetą įžengia kapralas. Po kelių dienų ligininės traukinys pajuda tėvynės link. Vagone, šalia sušaudytų karių, sėdi aklas kareivis, vakarykštis bėglys, broileris.

Tas, kuris mūsų begalybėje savo sveikomis akimis negalėjo matyti toliau nei savo tranšėjos sektorių ir mažą apšaudytą duobių lopinėlį, kuriame mirtis veltui bandė medžioti jo gyvybę ir jo įsakymus kovojantiems kariams, jis - akklasis - dabar tampa matančiu. Aplink jį naktis, bet jo širdyje švyti švento tapsmo šlovė, ir jis, akklasis, šios liepsnos šviesoje dabar aiškiai mato begalines pasaulio įvykių, kurie prasidėjo krauju ir baigsis krauju, platybes. Jis mato lemtingą savo tautos ilgesį, mato viso pasaulio kančią ir vargą. Taip, jis mato kelią į išgelbėjimą!

Ir kol raudonosios minios spjaudo ant Reicho herbo, kol maištas plėšo laisvės skudurus, šiame žmoguje bręsta valia: šio karo kraujas neturėjo tekėti veltui. Geresnės pergalės vainikas - Vokietija vieną dieną jį iškels ant savo naujosios tautos vėliavų!

Tai buvo tyli aklo kareivio priesaika, ir taip 1918 m. lapkričio 9 d. ligininėje Pasevalyje prasidėjo nacionalsocialistų judėjimo istorija.

Vienas vyras iš čia išėjo ir tapo būgnininku, ir visur, kur jis iš žmonių suformuodavo naujus vokiečius, jie pakeldavo ranką naujo tikėjimo ženklui, panašiai kaip protėviai pakeldavo ietį sveikindami savo karalių fiurerį.

Adolfas Hitleris Pirmajame pasauliniame kare

Führerio fronto bendražygių (1914-1918 m.) ataskaita

Vienas žmogus paima dvylika kalinių

1914 m. spalio 10 d. 1 išvyko į Vakarų frontą su pulku "List", kuriam priklausė ir Hitleris. Pirmasis mūsų sektorius buvo Flandrija. Tačiau tik 1916 m., per įnirtingus materialinius mūšius, asmeniškai susipažinau su Adolfu Hitleriu. Iki tol abu karą išgyvenome nesužeisti. Vieną vakarą abu buvome apleistoje ginklų pozicijoje, kai priešas pradėjo įnirtingai ir pašėlusiai šaudyti. Tuomet jie "patiekė" mums dujų. Visą naktį artilerija daužė mūsų poziciją. Manėme, kad viską gerai ištvėrėme iki aušros, kai sužinojome, kad Hitleris prarado regėjimą. Jis pats sakė, kad nemato, ir laikė rankas priešais skaudančias akis. Tada jis buvo nuvežtas į lauko ligoninę užnugaryje.

Puikiai prisimenu įvykį, kuris liudija asmeninę Hitlerio drąsą karo metu. Tai buvo Epagny. Žygiuojant į priekį Hitleriui, kaip pasiuntiniui, teko pereiti miškingą šlaitą, kurį buvo užėmę nuo savo dalinio atkirsti prancūzų kariai. Jų šalmų viršūnės kyšojo virš apkasų viršaus. Adolfas Hitleris atpažino juos pro lauko akinius, griebė pistoletą ir ranka parodė ženklą į užpakalį, tarsi jo bendražygiai eitų iš paskos. Jis išstūmė dvylika prancūzų kareivių iš jų pozicijų ir nuvedė juos atgal į mūsų vadavietę.

Hitleris dažnai kalbėdavo apie politinę Vokietijos ateitį vienatvėje. Labiausiai jam rūpėjo Reicho padalijimas į daugybę mažų valstybių. Daugybę mažų Vokietijos valstybių jis palygino su popieriaus drožlėmis, kurias atskirai buvo pririšęs prie virvutės. Jis sakė, kad vienas vėjelis gali jas nupūsti. Bet jei jas visas surištume į ryšulėlį, tai net ir galingas vėjas negalėtų jų išjudinti. Net paprasčiausias žmogus iš mūsų suprato, ką jis norėjo pasakyti.

Ignaz Westenkirchner

Materialiniame mūšyje

Vakarų kariuomenė sulaukia pastiprinimo, nes gerai žinomi daliniai rytuose buvo išlaisvinti. Ką tai reiškia, gali įvertinti tik tas, kuris čia metų metus stovėjo materialinių mūšių būgnų ugnyje, tas, kuris - apsipylęs išdžiūvusiu purvu ir krauju - jaučia nuo nuodingų dujų į plaučius kutenantį dūrį, ir tas, kuris diena iš dienos - šrapnelio išdraskytos žaizdos vos randuotos - varžosi su mirtimi pro artilerijos ekraną ir godžiai geria burnoje kavą ar valgo sausą duonos plutą, tarsi tai būtų geriausias pyragas.

16-asis rezervinis pėstininkų pulkas, vadinamas "Sąrašu", 6-osios Bavarijos rezervinės divizijos sudėtyje kovoja netoli Sojsono, nors nebuvo papildytas, yra išvargęs nuo kraujo ir amunicijos, septynias savaites neturėjo šviežių drabužių, išsekęs nuo priverstinių žygių, permirkęs nuo lietaus ir trokšta poilsio. Iš tikrųjų jie buvo išsekinti kovų, bet iš tikrųjų jie yra rezervas už septintosios ir pirmosios armijų dešiniojo sparno.

O iš tikrųjų gegužės 26 d. vakare jie stovi pirmose dešiniojo šliejimo linijose ir dabar turėtų vyti priešą. Nuo Ailette jie žvelgia į Aisne. Jų vadas yra majoras Antonas von Tubeufas. Jis yra devintasis pulko vadas ir jau penkias dienas vadovauja "listeriams". Kartu su juo per garsųjį ir liūdnei pagarsėjusį Chemin des Darnes kelią keliauja ir kiti divizijos daliniai.

Visas pulkas bėgdamas ir kovodamas čiaudi, nes žemė gausiai padengta artilerijos paleistomis dujomis. Čia yra stačių kalnagūbrių, nelygių aukštumų ir "raganų šokio vietų", kurias drasko šrapneliai ir šoviniai, o iš išdegusios žemės kyšo išrautos medžių šaknys ir šakos. Virš jų reikia kelti minosvaidžius, kulkosvaidžius ir amuniciją, kad būtų galima juos pastatyti į vietą. O ore nuolat sukuriuoja ir švilpia įkaitusi įvairaus dydžio ir formos geležis. Telefono linijos iš pulko štabo į batalionus ir tarp batalionų yra neįmanomos. Perduodant įsakymus neginčijamai karaliauja pasiuntinys. Beveik su sapno tikrumu jis bėga ir iššoka iš kraterio ir dūsdamas skrieja tarp detonacijų su kylančiais plieno, ugnies, žemės ir dūmų fontanais per skyles, sijas ir lavonus, pragaro šerkšno gniaužtuose iš plieninių skeveldrų. Jei jam nepavyksta per deginančią mirties sumaištį perduoti savo žinutės ar įsakymo tinkamam žmogui, visa operacija nueina perniek, ir geležinė šio žygiuojančio šoninių kovotojų pleišto valia žlunga nesėkme. Šalia vadų jis dabar neša šio mūšio likimą ir baigtį savo galvoje, kišenėje, savo įgūdžiuose ir drąsoje.

Penkias dienas laukinis karas vyksta visomis savo apraiškomis ir - kaip dažnai anksčiau ir taip dažnai vėliau - nenuilstantis, drąsiausias, bebaimis pulko pasiuntinys bėga, šokinėja, raportuoja, priima įsakymus, lenktyniauja nuo štabo iki punkto, nuo bataliono iki vado.

Po penkių dienų pulkas nužygiavo 23 kilometrus prieš fronto, drąsiai jį pralaužė ir, kiek suskaičiuota, paėmė 400 belaisvių, 16 patrankų, 100 kulkosvaidžių, 4 sunkvežimius, 15 amunicijos vagonų ir sapierių stovyklą.

"Greta atskirų vadų nuopelnų pagrindinis nuopelnas už spindintį puolimo vykdymą priklauso pulko pasiuntiniams", - taip teigė R.I.R 16, vadinamo "Sąrašu", vadas Antonas von Tubeufas.

1918 m. birželio 1 d. pulkas pagerbiamas - jo vadui įteikiamas Karo-Max-Josefo ordinas. O rugpjūčio 4 d. naujasis "Military-Max-Josef-Order" savininkas von Tubeufas ant kapralo Adolfo Hitlerio krūtinės uždeda pirmojo laipsnio Geležinį kryžių - aukščiausią ir eiliniam kareiviui tranšėjose rečiausiai teikiamą apdovanojimą.

W. L. Diehl

Tiesioginis smūgis į vadavietės bunkerį

Apie vidurdienį pasiuntiniai atneša naujus įsakymus pulti. Adolfas Hitleris ir vėl yra čia, nepajudinamai ir nenuilstamai vykdydamas savo pavojingą pareigą. Dažnai jis savo noru imasi sunkiausių užduočių už vieną ar kitą bendražygį iki pat priešakinių linijų, apšaudomų smarkia ugnimi.

Apie 1.30 val. pradedamas antrasis puolimas su artilerijos parama. Atviroje vietovėje šturmuotojai patiria siaubingų nuostolių. Tik nedaugeliui pavyksta su bajonetu rankoje prasiveržti į pirmuosius priešo griovius ir paimti belaisvių. Toliau jie nebegali eiti. Veltui antrasis batalionas bando ateiti į pagalbą toliau esantiems draugams. Vadas, atsargos leitenantas Šubertas, krinta jau per pirmąjį puolimą.

Dabar pulko vadas pulkininkas leitenantas Engelhardtas asmeniškai vyksta į šiaurinį miško pakraštį. Su lauko akiniais jis susipažįsta su situacija ir išžvalgo geriausią vietą priešui pulti. Tačiau budrios akys jį jau pastebėjo. Į jį pasipila kulkosvaidžių ugnis, drasko krūmus dešinėje ir kairėje, gręžiasi į medžius. Ore pasklinda rikošetai. Ten Adolfas Hitleris ir kapralas Bachmanas skuba ir uždengia

jį savo kūnais. Vadas, kurio regėjimas sutrikęs, nustebeęs klausia Hitlerio: "Kodėl taip?". "Nenorime antrą kartą prarasti pulko vado", - toks kuklus atsakymas. Kaip padėka - tylus vado rankos paspaudimas, tarsi visa tai būtų savaime suprantama.

Lapkričio 17 d: Daugiausia prieš sunkiosios artilerijos. Pusvalandžiu anksčiau brigados vadas Jo Ekscelencija Grossmannas asmeniškai davė įsakymą išlaisvinti nukraujavusį Listo pulką. "Pasirūpinkite, kad grįžtumėte", - paskutinį kartą jis pasakė pulkininkui leitenantui. Priimti šio įsakymo kuopų vadai atvyko į pulko vadavietės bunkerį. Dėl ribotos vietos Adolfas Hitleris ir jo bendražygiai turi trumpam palikti bunkerį. Ten - jau netrukus po 2.00 - dar vienas švilpukas. Enoninis sproginas - tiesioginis smūgis į pulko vadavietės bunkerį.

Adolfas Hitleris pirmasis atskuba į pagalbą. Jį pasitinka siaubinga scena. Tarp griuvėsių guli negyvi ryšių karininkas Kreitmajeris, karininkas-kadetas Wimmenaueris ir įsakymo gavėjas. Sunkiai sužeisti seržantas Ostbergas, pulko raštininkas, karininkai-atstovai Obereris ir Martinas. Dabar jo akis ieško gerbiamo vado. Ar jis taip pat miręs? Ten jis mato, kaip pulkininkas leitenantas krenta atgal dejuodamas, girdi, kaip jis murma: "Aš tik norėjau tarnauti tėvynei!"

Šuoliu Hitleris atsiduria šalia jo. Taip pat ir draugė Bachmann. Sužalota vado kairė ranka kabo, o dešinė koja raudonuoja nuo kraujo - sviedinio skeveldra nutraukė pagrindinę arteriją. Kraujo nuostoliai dideli; išsigelbėti gali tik greiti veiksmai. Hitleris ilgai negalvoja. Greitai uždeda samanų kompresą virš gilios žaizdos ir suriša ją telefono laidu, kad sustabdytų didžiulį kraujavimą. Tai pavyksta, skubus tvarstis yra sumanus ir atlieka savo paskirtį.

Pulko bendražygis

"Messenger

Naktį du kartus turėjau perduoti pranešimus trečiajam batalionui pietiniame Roeux sektoriuje. Mane turėjo lydėti pasiuntinys Hitleris. Trumpame ruože kaip sveikintiną priedangą galėjome pasinaudoti traukinio pylimu. Tačiau netrukus turėjome jį palikti ir kirsti atvirą vietovę. Kelias mus vedė pro dvi priešakines kulkosvaidžių pozicijas. Vos priartėjome prie jų, priešas mus pasitiko žudančia ugnimi. Suprantama, šios šaudmenų sąnaudos buvo skirtos ne tik mums, bet visų pirma patrankoms, kurios turėjo sukelti anglo įtarimą. Jei būčiau buvęs vienas, nebūčiau turėjęs jokių skrupulų visiškai pasislėpti. Niekas nebūtų manęs apkalbėjęs. Mūsų pranešimas neturėjo nieko bendra su batalionų kariniais

veiksmis. Jei ji ten būtų buvusi po kelių valandų, tai nebūtų padarę nė menkiausio skirtumo. Tačiau mano palydovas buvo kitokios nuomonės. Nė kiek nedvejodamas jis siekė - pasinaudodamas visomis priedangomis, savaime suprantama, - greitai pereiti pro raganos katilą.

Pasiuntiniams dažnai tenka kirsti atvirą teritoriją, esant intensyviausiai ugniai, o man toks judėjimas buvo naujiena, nepaisant to, kad daug metų praleidau tranšėjose. Suprantama, nenorėjau atrodyti blogai ir turėjau sekti paskui. Ir sekėsi gerai. Abu išėjome iš pavojingos zonos nesužeisti.

Grįždami atgal vėl vos priartėjome prie ginklų, kai vėl prasidėjo prieš ugnis. Žinoma, ir šį kartą sustoti nepavyko, ir, išpilti prakaito, bet nesužeisti, pasiekėme apsauginį traukinio pylimą.

Abiejuose vėlesniuose Arraso mūšio etapuose Hitleris vėl kelis kartus mane lydėjo, ir kiekvieną kartą mes išsivadavome be sužeidimų.

Tomis dienomis mane apėmė neaiškus jausmas, kad šiam pasiuntiniui itin sekasi, ir kas gali būti natūraliau nei tai, kad būdamas su juo jaučiausi mažiau pavojuje.

Fronto draugas

Nežinomas kareivis

Per vado paskaitą - jis kalbėjo apie padėtį ir mūsų pozicijų pagerėjimą - atsivėrė uždanga ir įėjo pasiuntinys Hitleris. Jis pasisveikino (kiek įmanoma geriau, atsižvelgiant į nedidelį urvo aukštį, ir įteikė raštišką pranešimą. Vadas, nepertraukdamas paskaitos, ją perskaitė ir davė pasiuntiniui ženklą, kad šis gali išeiti. Kai už jo užsidarė užuolaida, majoras nutraukė kalbą ir, judėdamas link užuolaidos bei kalbėdamas pakeltu balsu, pasakė: "Siųsdamas šį pasiuntinį žinau, kad misija bus atlikta taip pat gerai, lyg ją atliktų geriausias mano pulko karininkas."

Suprantama, kad šis pagyrimas sukėlė mums didžiausią nuostabą. Kadangi majoras von Tubeufas mums jau seniai buvo žinomas kaip vadas, kuris tik rečiausiai atvejais sulaukia pagyrimų, todėl šis pagyrimas buvo ypač reikšmingas, kai buvo skirtas kareiviui, kurio vadas vargu ar galėjo žinoti net jo vardą.

Leitenantas Adolfas Mejeris

Šaltinis: *SS Leitheft*, 1943 m. gruodis



NS KAMPFRUF
KAMPFSCHEFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLÄND- UND AUFGABENKAMPFER

Number 104 Copyright 1973 April 20, 2017 21/26

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder als ein Prozess in der Geschichte. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Manche von Unwissenheit, Verneinung, Verleumdung und Verharmlosung haben nicht abgesehen, den Kampf der gesamten Welt um unsern hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu unterbrechen.

Alle Nationalsozialisten sind weniger opportunistische Velleiten und Kameradschaften sondern Schützen am Kampf um die Erhaltung unserer wahren Werte. Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des biologischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Ein unvermeidliches Ereignis ist eben dabei, das Volkstum – gegen alle wahren Werte (!) – zu beugen. Keine Mittel sind Einmischung, Überfremdung und Zersplitterung.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im Brautwerbung, ob mit Propagandamaterialien besetzt oder auf einem Schulhof mit anderen Art. Jeder Nationalsozialist hat sein Pflicht!

Heil Hitler!
Gottfried Lauck



TROTZ VERBOT NICHT TOT!



NS naujienų biuletėnis
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (1393)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Priekinė ataskaita
Interviu su Molly**

Trečioji dalis

NSK: Dabartiniai jūsų projektai akivaizdžiai susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų poveikį politikai.

Molly: Daugiasiausia dėmesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žemumos armijai" (www.mourningthancient.com/truth.htm). Dabar jau turiu 21 puslapį, o dar tiek daug turas padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie visus dalykus, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia iširti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praeitį, kurios Jie nemorety tikėti į dienos šviesą. Iše informacijos ir nuotraukų antplūdis gal galime paduoti internetui. Metams bėgant iš žvargint James kempelį į paviršių iškilo šim retų daiktų. Dažnai atrodo, kad tai




the **NEW ORDER**

Number 179 (202) Founded 1979 April 20, 2017 23/26

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware entrepreneurs and social kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and neo-racism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gottfried Lauck



TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!**

Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų

Šimtai knygų daugeliu kalbų

Šimtai svetainių daugeliu kalbų



BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com



NSDAP/AO

Fight Back!



nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!